

Европа се одриче Оца

новембар 29, 2015

У Великој Британији је забрањена молитва „Оче наш“. За сада то није учинила влада Њеног Величанства, која би у том случају вероватно морала да редигује речи химне „Боже, чувај краљицу!“, већ су то урадиле највеће биоскопске мреже. Одбиле су да прикажу спот који је снимила Англиканска црква, у којем људи различитих судбина и стања изговарају главну хришћанску молитву. Међу њима су избеглице, младенци, момци у теретани, син који тугује за мајком, госпел-хор, чобанин, ђаци, као и Кентербериски надбискуп Џастин Велби.

Спот, који је објављен на сајту justpray.uk требало је да буде приказан у целој земљи уочи Божића пре приказивања нове епизоде „Звезданих ратова“. Међутим, агенција која се бави рекламирањем у највећим биоскопским мрежама у Албиону – Odeon, Cineworld и Vue одбила је видео са следећим образложењем: „Неке рекламе – намерно или ненамерно – могу увредити осећања људи који се придржавају других политичких убеђења и веровања, као и атеисте.“

У Британији је ово одбијање код многих, укључујући чак и премијера Камерона, изазвало шок и осећај апсурда. Јер спот не садржи апел или критику, људи се једноставно моле.

У чему се ипак састоји увреда? Можда видео у којем је приказана свадба мушкарца и жене изазива нелагоду код хомосексуалних парова? У сваком случају, очигледно је да су британски стандарди толеранције, бар кад је у питању интерпретација филмских дистрибутера, достигли ниво безумља. Под изговором да се вређају нечија осећања може се забранити било која реклама.

Зар новогодишње рекламе „кока-коле“ не изазивају чамотињу у онима који више воле „пепси“? Јер, кока-колу по продавницама развози лично Санта-Клаус, односно англоамерички упрошћени лик светог Николе. Да ли то значи да се небеска милост даје само онима који конзумирају кока-колу?...

И насупрот томе, пошто као рекламни симбол пенушаваог напитка служи хришћански светац, да ли то значи да је за муслимане кола – харам? Многи исламисти су већ дошли до тога да захтевају забрану јелке! Притом овај табу не важи само у Средњој Азији, већ и европским градовима у којима се градски савети налазе у рукама прекомерно толерантних народних представника.

У читавој овој причи која личи на бунило, постоји једна издајничка зачкољица, која одаје да се ради управо о циљаним прогонима хришћана, Христовог имена, хришћанских молитава и крста. У суштини, забрана „Оче наш“ представља признање да у Европи не постоји више никаква истинска толеранција.

Поставимо себи једноставно питање: шта се то у њој помиње што ме вређа, дира и траумира? Очигледно: само оно што мрзим, што ми је изузетно непријатно. Оно што ми је далеко или према чему сам равнодушан, неће ме повредити.

Без икакве напетости пропуштам слике чипса, смартфона и дезодоранса пре приказивања доброг филма. Али ако би ми због нечега приказали рекламу „Отворене Русије“ Ходорковског, који радосно трља руке због погибије нашег pilota којег су срушили припадници турског РВ, очигледно би то у мени изазвало велико негодовање. Ако би се по кеју Севастопоља утонуло у мрак неко прошетао са заставом Хондураса нико не би обратио пажњу. А ако би прошао носећи заставу са жуто-плавом симболиком, сигурно би зарадио шљиву на оку.

Ако британски радници који се баве рекламом не лажу, и ако хришћанска молитва може да увреди осећања атеиста и припадника других религија, испоставља се да они заправо **стварно мрзе хришћанство**. Толико јако да чак и његово невино помињање изазива грчеве, протесте и жељу да се некеме „опали шамар“.

То је заиста драгоцен признање. Испоставља се да већина посетилаца британских биоскопа (која је у тој мери значајна да дистрибутери морају да воде рачуна о њој) из све душе мрзи Исуса и да је за време спота с молитвом у најмању руку спремна да звижди, диже буку и гађа екран кокицама.

Која је то категорија гледалаца? Мислим да нећу погрешити ако претпоставим да то нипошто нису мрзовољни британски атеисти. То су ватренији момци. Они којима се свиђа да секу главе хришћанима и у Сирији, и у Лондону, као што се то десило у Вулвичу 2013. године. Управо они данас вежбају на Истоку и кољу таоце већ тамо, као познати британски репер Абдел-Мацид Абдел Бари, који је постао целат Цихади Цон. Испоставља се да управо они данас диктирају политику репертоара у британским биоскопима.

Притом њихове жеље и каприце жустро испуњава локална елита. С једне стране, пред нама су дошљаци којима ничега није жао, ни у доброј старој Енглеској, ни у дивном лакомисленом Паризу, а с друге – уместо сложене митраљеске ватре, полицијских палица и лисица, дочекују их сервилни клеркови, који **на свим нивоима испуњавају њихову вољу и чини се да их воде ка свечаној победи.**

Ово веома подсећа на васељену из неког научно-фантастичног трилера попут „Досијеа Икс“: дошљаци су на Земљи, међу нама се, али се издајничка елита већ договорила с њима и не ради на томе да одбије напад, већ у корист тренутка X, кад ће Земља коначно бити поробљена...

Европа, која је после терористичких актова у Паризу открила да је практично освојена, да се испоставља да је њена бирократска престоница Брисел већ одавно центар светског цихада, гледа се у огледало у недоумици и кука: „Главно је не одрећи се толеранције! Главно је не дозволити да на власт дођу „Национални фронт“ и њему сличне партије!“ Ту ни не мирише на исцељење.

Данас би Европу – без обзира да ли је то Британија или Француска – могло да спаси само чудо. Чудо шаље Бог – Отац се брине за своју децу. Али Богу је у Европи јасно речено: „Ти ниси наш Отац. Забрањујемо људима да Те тако називају и не желимо да Ти се моле.“

А ако се Европа одрекла Оца – ко ће је спасти и ко ће јој помоћи?

Јегор Холмогоров